פועלי כל הארצות התאחדו!

זו הדרך

ZO HADEREKH زو هدريخ

גיליון 27, 4 ביולי 2012

ספין נגד המחאה החברתית

גיוס חרדים וערבים – "שוויון בנטל" כהסחת דעת

מאת **מוחמד ברכה**

בשבוע שעבר, קיבלתי שיחת טלפון מראש הממשלה **בנימין נתניהו**. הוא התקשר כדי לומר שהזמנים השתנו, ושאם הממשלה תטיל חובת גיוס על החרדים, הם יחייבו באופן דומה גם את הצעירים הערבים.

תשובתי הייתה, שאנו דוחים את הנוסחה שהממשלה מקדמת של "שוויון בנטל". מה שדרוש – הוא שוויון בזכויות, וחובה על הממשלה קודם כל לקדם עקרון זה.

אני 'זכיתי' לשיחת הטלפון הזו בעקבות המשבר הפוליטי שיצר שר החוץ **אביגדור ליברמן**, אשר תבע עמדה נוקשה ביחס לגיוס חרדים וערבים. כלומר – נתניהו דיבר איתי, אבל לא דיבר אליי. הוא דיבר, למעשה, אל ליברמן. נתניהו ניסה להראות לו כי הוא 'נחוש' לכלול את הערבים במסגרת התכניות לשירות צבאי. ואכן – לא חלף זמן רב ונציגיו של ליברמן שבו להשתתף בדיוני ועדת פלסנר. זו ציניות מהסוג הנמוך ביותר.

חשוב לזכור, כי האוכלוסייה הערבית נושאת בנטל כבד מאז קודם המדינה – גם באפליה, גם בממשל צבאי, גם בהפקעת קרקעות וגם בהרג אזרחים. לכן, אנחנו לא צריכים ללמוד בבית-ספרו של נתניהו מה פירוש "לשאת בנטל", וגם לא צריכים ללמוד שם מה פירוש "התנדבות". אנו – במק"י ובחד"ש – מיישמים ערך חברתי זה כבר שנים רבות, מארגנים ימי עבודה התנדבותיים, ומעודדים צעירים להעמיק מעורבותם בחברה ובבעיותיה.

במבחן הסופי, נתניהו אינו זקוק לערבים לשם "השתתפות בנטל" הצבאי והמלחמתי. זהו רק אליבי להמשך האפליה. הרי בזמנו, כשישראל התקבלה לארגון OECD, הצביעו כלכלני הארגון על המצוקה והאי-שוויון ממנו סובלים חרדים וערבים. המהלך של נתניהו הוא צעד של עשייה למראית עין בכיוון זה.

לבסוף, ברור כי נתניהו מעוניין לייצר סדר יום ציבורי אשר יעקוף את המחאה החברתית ואם אפשר – יפלג אותה. דרושים לנתניהו מוקדי הסתה חדשים-ישנים, על מנת לייצר חלוקה המעמידה בצד אחד את רוב הציבור היהודי ובצד האחר – את החרדים ואת הערבים.

התשובה שלנו לנתניהו היא להציג חלוקה אחרת: בצד האחד – הממשלה והטייקונים אותם היא משרתת, ובצד האחר – השכבות המוחלשות, שכבות הביניים וכל הציבור שיצא להיאבק למען צדק חברתי.

יש מי שחשוד ויש מי שחשוד יותר

בשבוע שעבר נחשף בערוץ 10 (28.6) כי אגף המודיעין והחקירות של משטרת ישראל הונחה לאסוף מידע ממוקד אודות פעילים חברתיים המוגדרים "מתפרעים ואנרכיסטים", ובכלל זה מידע שנאסף מרשתות חברתיות דוגמת פייסבוק.

החוקרים נדרשו לאסוף פרטים "אודות מארגני המחאות, מוקדי האירועים וכמות המשתתפים בהם, השתלטויות על מרחבים ציבוריים והקמת מאהלי מחאה".

זוהי ההנחיה ביחס למפגינים יהודים. אולם ביחס למפגינים הערבים – הסעיף הרלוונטי במסמך אינו מתמקד בפורעי חוק, ואינו מתייחס לפלח מסוים, אלא למעשה קובע כי כל ערבי הפעיל במחאה החברתית הוא חשוד בפוטנציה.

המשטרה והממשלה נוהגות כדרכן מימים ימימה, ולא מסתפקות רק בהסתה נגד תנועת המחאה כולה, אלא מוסיפות גם הפעם להסתה תיבול גזעני.

דברים בשם אומרם

הקונספירציה הקומוניסטית נחשפת

"המפגינים לצדק חברתי מזדהים עם חד"ש, כשאמרתי את זה בשנה שעברה, רבים העדיפו שלא להאמין אבל עכשיו כולם רואים את זה. כאשר שלמה ארצי ואייל גולן לא היו שם, ולא היו אלפי ישראלים כמו בשנה שעברה, ראו שמדובר באנשים בעלי השקפת עולם קיצונית מאוד, שהביאה לקריסתן של יוון, ספרד ופורטוגל, ומביאה את אירופה כולה למשבר קשה מאוד".

(ח"כ אופיר אקוניס, הליכוד, "גלובס", 24.6)

הקונספירציה האנרכיסטית נחשפת

"אתמול נחשפנו לפנים המכוערות של הפיגוע החברתי שמתכננים מזה זמן רב חבורת אנרכיסטים מהשמאל הקיצוני, שניכסו לעצמם בשקר את המושג 'המחאה החברתית'. הם רק רוצים לנצל את אלפי האזרחים הכנים על מנת להבעיר את השטח וליצור אווירת כאוס, כדי להפיל את הממשלה בכל מחיר".

(ח"כ מירי רגב, הליכוד, פייסבוק, 24.6)

אנסטסיה בועטת שוב

"בנות צעירות נכנסות להיריון ועושות הפלה שפוגעת בסיכויים שלהן ללדת ילדים, ובסוף הן הופכות ללסביות".

(ח"כ אנסטסיה מיכאלי, ישראל ביתנו, "הארץ", 21.6)

הם מ-פ-ח-ד-י-ם

"הממשלה פוחדת להתמודד עם העשירים. היא פועלת להורדת מכסים – אך לא מאשרת את מס יסף על בעלי ההכנסות הגבוהות".

(ח"כ משה גפני, יו"ר ועדת הכספים, "דה מרקר", 19.6)

בקשה צנועה

"מה כבר ביקשנו? שלא יהיו אוהלים בשדרות רוטשילד?"

(רון חולדאי, ראש עיריית ת"א-יפו, Ynet, 25.6)

רב-אלוף

"ראש השב"כ לשעבר מספר כי במפגש שלו עם הרבי מלובביץ' זכה לסקירה מודיעינית מאלפת, שבעיניו חזתה את פיגועי ה-11 בספטמבר: 'הרב הסביר מדוע ארגונים איסלאמיים ימשיכו לעסוק בטרור. אם אתה הולך ומנתח את הדברים של הרב ושם את זה על הפיגוע במגדלי התאומים – זה כמעט אחד לאחד'".

(יעקב פרי, ראש השב"כ לשעבר, Ynet, 24.6)

מכתבים למערכת

פמיניזם וקפיטליזם

מאמרו החשוב של אור שי ("לפעמים היד האוחזת בארנק דומה ליד המכה", "זו הדרך", 27.6) האיר היבט ראוי לדיון של דיכוי האישה באמצעות השליטה הבלעדית של הגבר בתקציב המשפחה, לרבות בחשבון הבנק של האישה.

אני מבקשת להעיר למשפט הסיכום, המציין את "הקשר העמוק שבין המאבק הפמיניסטי לבין המאבק המעמדי, ואת האופן בו הם חותרים נגד הקפיטליזם ובעד חברה צודקת".

המאבק הפמיניסטי הוא מושג רחב, הכולל גם זרמים שאין להם דבר עם מאבק בקפיטליזם, ואשר אינם קושרים את המערכה לשוויון מגדרי עם המערכה נגד כל ניצול, נגד אפליה לאומית ונגד החיבור הון-שלטון. לכן הקביעה שהמאבק הפמיניסטי חותר נגד הקפיטליזם מדלגת על מורכבות הזרם הפמיניסטי.

נכון יותר לקבוע, כי כאשר המאבק הפמיניסטי מתגבש מתוך גישה מעמדית אנטי-קפיטליסטית, הוא מחזק את המערכה נגד כל צורות הדיכוי והניצול של הנשים – בעבודה, בחברה ובמשפחה.

אמירה גל, ראשון לציון

יותר מידע על הנעשה בעולם

כקורא ותיק של "זו הדרך", אני מציע להרחיב את המדור העוסק במאבקים החברתיים והדמוקרטיים בעולם. אשמח לקרוא ניתוח של תוצאות בחירות ארציות, של שביתות חשובות ושל התפתחויות במפלגות קומוניסטיות ובמחנה השמאל בכלל.

בנימין שניצר, תל-אביב

האחים היהודים

מאת **יוסי סגול**

נצחונו של מוחמד מורסי, מועמד האחים המוסלמים, והפיכתו לנשיא מצרים, גרמו לרבים בימין הישראלי לקרוא (בשקט) קריאות של אושר. בחירתו של מועמד דתי, שאינו מגלה סימנים רבים במיוחד של תמיכה בהסכם השלום עם ישראל, הביאה אותם לחגוג, ואף למתוח ביקורת על מי שהסכים להחזיר את סיני לריבונותה של ארץ הפירמידות.

מצב בו הסכם עם מדינה ערבית מוביל ליחסים טובים, הוא הסיוט הגדול ביותר של הימין. הם מעדיפים להמשיך להתבונן מהצד, ובכל פעם שמתגלות בעיות, הם קופצים מרוב אושר, וטוענים שהם הזהירו אותנו שכך יהיה.

כך, עד היום, פובליציסטים רבים בימין סופרים את כל ההרוגים מאז חתימת הסכמי אוסלו, ורואים את הרוגי הטרור כתוצאה ישרה של אותו הסכם. כשהם מבצעים את חישוב הדמים הזה, אף על פי שמאז 1996 את לשכת ראש הממשלה מאיישים מתנגדים של תהליך אוסלו, עדיין מתנהגים חלקים מהימין כאילו רק אתמול רבין וערפאת לחצו ידיים.

רבים בימין עסוקים בלהתרפק על העבר, ונמנעים מכל שינוי. בריצתם לכיוון העבר, הם חושפים נקודת דמיון נוספת בינם לבין האחים המוסלמים. לכן, אין פלא שהמזוקנים שלנו שמחים על הניצחון של המזוקנים שלהם.

הגפרור הדליק להבה שקשה לכבות

על מצבה של המחאה המתחדשת • ראיון עם אלון-לי גרין מהתנועה החברתית

בין 89 העצורים בהפגנה שהתקיימה ב-23 ביוני בתל-אביב, במחאה על הפירוק האלים של האוהלים שהוקמו יום קודם לכן בשדרות רוטשילד, היה גם **אלון-לי גרין**, חבר הנהגות מק"י וחד"ש ופעיל בולט בתנועה החברתית.

מאז, התקיימו הפגנות מחאה נוספות, בהן השתתפו אלפים, גם בחיפה, בירושלים ובערים אחרות. שוחחנו עמו על התפתחות זו, ועל מצבה של תנועת המחאה החברתית.

כיצד קרה שהמחאה קיבלה שוב אופי רחב, לאחר שניסיונות קודמים לחדשה לא עלו יפה?

החזרה של המחאה בעוצמות גבוהות יותר ובנוכחות מוגברת – התפתחה בצורה סתירתית: אירוע הצבת האוהלים שארגנה **דפני ליף** בשדרות רוטשילד (22.6) לא היה המוני, והשתפו בו לכל היותר 200 איש. אולם מה שגרם למאות נוספים להמשיך ולהגיע למקום, היה הדיווח על האלימות של השוטרים, וכן של פקחי "הסיירת הירוקה", שנשלחו בידי ראש העירייה **רון חולדאי**.

שוב שימשה דפני בתפקיד הגפרור, אחרי הרבה ניסיונות, פחות מוצלחים, לחדש את המחאה החברתית בשנה החולפת. ניסיונות אלו היו לא רק פחות מוצלחים מבחינת מספר המפגינים שמשכו, אלא גם – לא הצליחו לייצר אנרגיות ואווירה מהסוג שראינו בקיץ שעבר.

ככל שהשוטרים הכו את המפגינים חזק יותר, ככל שהממשלה ניסתה למנוע מהמחאה מלהיות נוכחת ברחובות, כך התחזקה גם התשובה שניתן הציבור – הן ציבור פעילי המחאה והן הציבור שעד לפני שבועיים עוד ישב בבית.

למרות האמירות השקריות שהממשלה השמיעה, כאילו מדובר במחאה של אנרכיסטים פרועים, המנפצים חלונות ראווה של חנויות ובוזזים סניפי בנק, הצלחנו להעמיד תשובה מדויקת – אשר זכתה לאהדה בציבור הישראלי.

אחד הגורמים שסייעו לנו, אלו תמונות וסרטוני וידאו שצילמו מפגינים, המדגימים כיצד נהגה המשטרה באלימות, במהלך המעצרים ולאחריהם. הסרטונים והתמונות, שהועלו לרשתות החברתיות באינטרנט, שפכו אור על מה שקרה באמת בהפגנה, וסתרו את טענות המשטרה.

בתקשורת היו שהציגו את המחאה כמפולגת בין זרמים או כוחות מנוגדים. עד כמה התיאור נכון?

הזעם שהתפרץ מהווה התפתחות חשובה מאוד של תנועת המחאה, אשר בחודשים האחרונים הייתה מצויה בוויכוח פנימי עמוק. עיקר הוויכוח הוא בין הזרם הסוציאליסטי במחאה, לבין הזרם המתפשר או המאמץ את הניאו-ליברליזם. הוויכוח לבש צורה כלכלית: האם אנחנו מעוניינים בכלכלת שוק טוב יותר, שתתפקד בצורה יעילה יותר ותחרותית יותר, או שאנחנו מעוניינים במדינה האחראית לכל אזרח ותושב. הוויכוח הזה נוהל גם מעל דפי העיתונות הכלכלית, אבל בעיקר בין הפעילים לבין עצמם.

בעוד הזרם הסוציאליסטי מעוניין במחאה רחבה ומכילה, בה ייקחו חלק כל מי שמעוניינים בשינוי חברתי, תוך שמירה על הרוח הפלורליסטית שאפיינה את המחאה מראשיתה, הזרם הניאו-ליברלי הוא יותר חשדן ופחות פלורליסטי.

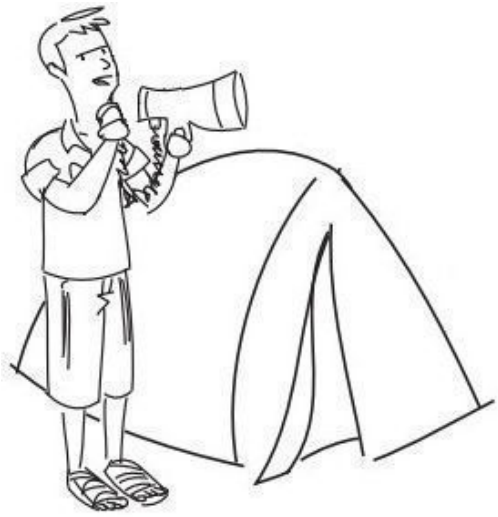

בזרם הניאו-ליברלי בתנועת המחאה כלולים אותן הקבוצות המבקשות לא להיאבק באופן ישיר נגד הממשלה, בטענה שכל הממשלות מוציאות לפועל מדיניות כזו, והממשלה הנוכחית אינה נבדלת מאחרות. לשיטתם, המערכה היא על התודעה של האזרחים, והיא תוגשם, למשל, באמצעות חרם צרכנים. בכך הם מבקשים לערער ולעקר את הפוליטיות של המחאה.

יתרה מזאת, בעוד הזרם הניאו-ליברלי לא מעוניין שאישים וקבוצות המזוהים עם מפלגות השמאל ישתתפו במחאה, הם מגלים סובלנות כלפי גופים הקשורים בימין, כמו קבוצת "הליכודניקים החדשים" הקוראת לפעילי המחאה להתפקד לליכוד כדי "להשפיע מבפנים".

נראה שיש מי שמנסים לעשות דה-לגיטימציה לזרם הסוציאליסטי במחאה. איך זה מתבטא?

כבר בקיץ האחרון, היו ניסיונות של הממשלה לסמן ולהסית נגד חלק ממנהיגי המחאה – ניסיונות שכשלו. לאחר שהמחאה התחדשה לפני כשבועיים, ראינו שהתחדש מסע הדה-לגיטימציה, והפעם בשיתוף פעולה משולש של הממשלה, עיריית תל-אביב-יפו והמשטרה.

לאחר ההפגנה ההמונית בתל-אביב (23.6) הודיע דובר המשטרה כי מדובר ב"אנרכיסטים שהשתלטו על תנועת המחאה והזיזו את ההנהגה הקודמת". מלשכת ראש העירייה הודיעו כי מדובר ב"אנשי דב חנין, אשר מנהלים נגד חולדאי מסע אישי". ואילו ההודעה שפרסם צוות התגובות של הליכוד, בראשות ח"כ **אופיר אקוניס**, הסבירה כי "המחאה כולה מאורגנת ממשרדי חד"ש"...

חרף ניסיונותיהם הברורים לערער את התמיכה במחאה, מסתבר כי ציבור המשתתפים במחאה לא מתרשם מקו ההסברה של הממשלה. מדובר באנשים שיודעים לזהות את עצמם, יודעים לאיזה מחנה הם משתייכים בחברה הישראלית, ויודעים גם איזה שינוי הם רוצים לראות. זהו שינוי אשר לא מסתכם בתיקון הכלכלה, אלא נוגע גם לסוגיות דמוקרטיות ומדיניות, ולכל היבטי החיים.

נ.ע.

צדק חברתי דורש דמוקרטיה

דב חנין ומוחמד ברכה, חברי כנסת של חד"ש, גינו במליאת הכנסת את הדיכוי המשטרתי האלים של הפגנות המחאה החברתית שהתקיימו בתל-אביב

ח"כ דב חנין:

בחודש האחרון התרענו על החקירות וההטרדה אליהן זומנו פעילי המחאה החברתית, על איומים משטרתיים בנוסח "לא נאפשר עוד קיץ ישראלי". השר לביטחון פנים ענה מעל במת הכנסת תשובה חדה וברורה, וברכתי עליה: "אנחנו דמוקרטיה. שימוש במשטרה להרתעת מחאה? לא יקום ולא יהיה אצלנו". אחרי סוף השבוע האלים, אין לי אלא לומר כאן: לא יקום ולא יהיה? קם והיה!

זה התחיל ביום שישי (22.6). ראש העירייה, רון חולדאי, איש מפלגת העבודה, הצהיר על אפס סובלנות כלפי המחאה החברתית, והודיע כי לא יהיו אוהלים בשדרות רוטשילד. אכן, לא סוציאל ולא דמוקרט!

הגיע הזמן שגם חולדאי יבין, כי שדרות רוטשילד הן לא הרכוש הפרטי שלו. זה מרחב ציבורי וזכותנו לקיים בו גם מחאה חברתית. ראש העירייה שלח את פקחיו לפנות בכוח, בלי שום סמכות, את האוהלים שקמו בשדרה. השוטרים שהיו במקום, במקום לעצור את הפקחים הללו, שפעלו בצורה לא חוקית, הצטרפו אליהם. שבעה יס"מניקים הטילו את דפני ליף על הרצפה וידה נשברה. פעילי מחאה רבים נעצרו, והדבר עורר זעם עצום, ובצדק.

ההפגנה במוצאי שבת (23.6) הייתה ביטוי מובהק של דמוקרטיה. אלפים רבים של אזרחים יצאו לרחובות העיר כדי להגן על זכותנו להביע דעה. בשנה שעברה נאבקנו על צדק חברתי, ואילו ב-22 ביוני הפגנו למען הזכות שלנו להיאבק על צדק חברתי.

בהפגנה הזו נעשה ספין מסוכן, ואליו חייבים להתייחס. נשברה שמשה בבנק הפועלים. רע ומצער. אבל אי אפשר להדביק את השמשה האחת הזו לאלפים רבים שהשתתפו במחאה דמוקרטית.

מה לא נאמר על ההפגנה במוצאי שבת? "חנויות נבזזו" — יש לכם דוגמא של חנות אחת? "הושלכו אבנים על השוטרים" — יש שוטרים שנפצעו? "ונדליזם המוני" — ואולי מחאה המונית?

למחאה המונית אין שום אינטרס באלימות. היינו אלפים רבים שצעקנו ברחובות העיר: "אנחנו הרוב, חזרנו לרחוב". הסקרים מעידים שהרוב תמך ותומך במחאה הזו.

כל מי שהרביץ צריך לעמוד לדין — גם אם הוא מפקד מרחב במשטרה! המחאה החברתית מתנגדת לאלימות. ג'ון קנדי הוא שאמר: "מי שהופך מחאה שקטה לבלתי אפשרית — הופך מחאה אלימה לבלתי נמנעת". האם מישהו מעוניין לדחוף לשם?

היום, ברור לנו לגמרי: צדק חברתי דורש דמוקרטיה. ואתם לא תתנו לנו — לא את זה ולא את זו. אבל אנחנו לא ויתרנו וגם לא נוותר: צדק חברתי, דמוקרטיה. העם דורש, העם יאבק ובסוף העם גם ינצח!

ח"כ מוחמד ברכה, יו"ר חד"ש:

פעמים רבות הייתי עד לברוטאליות ולאלימות של המשטרה. אני סבור שהתקבלה החלטה — שהיא החלטה פוליטית, ולא משטרתית — לדכא את המחאה בעודה באיבה. והעיתוי אינו מקרי: הדיכוי הזה קורה דווקא בימים אלה, ערב הדיונים על התקציב החדש שמכינה לנו הממשלה, שהוא תקציב של גזירות כלכליות.

כנראה שבממשלה לא רוצים ששום קול אחר יישמע. נתניה נשען על רוב קואליציוני נפוח של 94 חברי כנסת, והוא סבור שכך צריך להיות גם ברחוב: כל קול אחר — סופו שידוכא בברוטאליות, במכות ובמעצרים.

המחאה החברתית היא מחאה לגיטימית, וברצוני לשלוח מכאן, מעל במת הכנסת, ברכה לכל פעילי המחאה, ולקרוא לכל נפגעי המדיניות הכלכלית והחברתית של הממשלה לקום ולהרים קול זעקה.

אופוזיציה של 22 חברי כנסת שואבת את כוחה מהאופוזיציה החברתית ברחובות הערים. תפקידה של המחאה החברתית להראות לממשלה שאיננה כל יכולה: שהממשלה לא יכולה להעלות מסים על השכבות המוחלשות; שהיא אינה יכולה להתחמק מלהגדיל את מס החברות; שהיא אינה יכולה לתכנן קיצוצים בתקציבים החברתיים ולחשוב שעולם כמנהגו נוהג.

כדי שהמחאה תצליח לעמוד במשימה זו, דרוש שיתוף פעולה רחב ביותר בין אנשים משכבות שונות, מאוכלוסיות שונות, מהפריפריה ומהמרכז. שיתוף פעולה חיוני על מנת לעמוד מול המבול האנטי-חברתי שהממשלה הזו מתכננת.

יש לחקור את התנהגות המשטרה ולהעניש את האחראים. אם יסתבר כי מישהו מהדרג הפוליטי נתן הוראות, בעקיפין או במישרין, לדיכוי המחאה, אז יש למצות עמו את הדין.

כשגזענות פוגשת ניצול עובדות

מתלונות שהגיעו ללשכתו של יו"ר שדולת הכנסת למאבק בגזענות, ח"כ **עפו אגבריה** (חד"ש), נודע כי סניף שופרסל בנתניה מפלה לרעה את העובדות הערביות: הנהלת הסניף מאלצת אותן לעבוד במשך 16 שעות רצופות ביום, וזאת בשונה מסידור שעות העבודה של העובדות שאינן ערביות.

עוד נטען, כי במהלך כל יום העבודה הארוך, ההנהלה מקצה לעובדות חצי שעת מנוחה בלבד, ואף אוסרת עליהן לצאת לשירותים או לגשת לשתות מים.

ח"כ אגבריה פנה (26.6) להנהלה הראשית של חברת שופרסל, בבקשה כי זו תתערב, תבדוק את התלונות, ותשפר את תנאי ההעסקה של העובדות.

העתק מהפנייה נשלח גם ליו"ר ההסתדרות במרחב נתניה. טרם נתקבלה תשובת חברת שופרסל.

ח' זה חולדאי הביתה

פעילי המחאה החברתית בעימות ישיר עם ראש עיריית תל-אביב-יפו

ישיבת מועצת עיריית תל-אביב-יפו (25.6) הופסקה, לאחר שכמאה מפעילי המחאה החברתית קטעו את הדיון שוב ושוב בקריאות מחאה נגד ראש העירייה **רון חולדאי**. במהלך הישיבה הסוערת, אמורה הייתה לעלות לדיון הצעת אי-אמון בראש העירייה, שהגישה סיעת "עיר לכולנו".

במקביל, מאות הפגינו מחוץ לבניין העירייה. פעילי המחאה החברתית הגיעו למקום במטרה להיכנס לישיבה, אך למרות שעל פי חוק היא אמורה להיות פתוחה לציבור הרחב, סורבה כניסתם. בין הפעילים שלא הותר להם להיכנס – ח"כ **דב חנין** (חד"ש), יו"ר הסיעה המורחבת של "עיר לכולנו".

חבר המועצה **יואב גולדרינג** ("עיר לכולנו") הסב את תשומת ליבו של חולדאי למתרחש, וזה ענה כי "למיטב ידיעתי כולם נכנסו". בקהל צעקו לעברו כי מדובר בשקר.

בתחילת הישיבה, כינה חולדאי את חבר מועצת העיר **שרון לוזון** ("עיר לכולנו") בשם "בריון". הפעילים שהצליחו להיכנס לישיבה, קרא לעברו של חולדאי: "אתה הבריון הכי גדול בישראל". חולדאי הגיב בהפסקת הישיבה ו עזב כשהוא מוקף בשומרים ובשוטרים.

בעקבות המחאה – מרצ פרשה מהקואליציה

המפגינים שהתקהלו מחוץ לבניין העירייה מיקדו את זעמם בחברי המועצה מסיעת מרצ, אשר שותפים לקואליציה שהקים חולדאי לאחר הבחירות המקומיות.

בין היתר, מנעו המפגינים את יציאתה מהבניין של **מיטל להבי**, שהיא יו"ר סיעת מרצ וכיהנה כסגנית ראש העיר בשכר, וקראו לה להתפטר ולסיעת מרצ לעזוב את הקואליציה. להבי יצאה מהבניין בליווי מאבטחים.

הלחץ של פעילי המחאה החברתית הצליח להשפיע, ולמחרת הודיעה סיעת מרצ בעירייה כי היא פורשת מהקואליציה. במכתב לראש העיר, הסבירה סגנית ראש העיר להבי כי היא מתפטרת מתפקידה וכי סיעתה עוזבת את הקואליציה, בתגובה לאלימות שהפעילו פקחי העירייה והשוטרים נגד פעילי המחאה החברתית.

"ראש העירייה רון חולדאי הפך למוביל מדיניות דיכוי וטירפוד המחאה החברתית, בשיתוף עם המשטרה הנשלחת ממניעים פוליטיים", כתבה להבי במכתבה. "בשבועות האחרונים, המחאה נוגעת באחד מיסודות הצדק חברתי, והוא – עצם הזכות למחות. בסוף השבוע האחרון, חצה רון חולדאי קו אדום והפך משליחם של התושבים למשרתו של השלטון, המבקש לדכא את המחאה".

פעילים במפלגת העבודה: להתנער מחולדאי

גם במפלגת העבודה גוברים הקולות המתנגדים למדיניותו של רון חולדאי, ובמיוחד – בשורות המשמרת הצעירה.

"אדוני ראש העיר רון חולדאי, גם אתה הינך חבר מפלגת העבודה וגם אתה טוען כי הינך סוציאל-דמוקרט. אך לצערנו מסתבר כי מדובר במס שפתיים בלבד", כתב **טל כרמלי**, יו"ר מחוז ת"א-יפו של המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה, במכתב פומבי ששלח.

"בפעולותיך בימים האחרונים, הוכחת שאינך דמוקרט, הרי שלחת את פקחיך כדי למנוע מתושבי העיר להפגין את מחאתם, ואף אינך סוציאליסט, כאשר אתה פועל נגד מחאה שמטרתה לדרוש מדינת רווחה", כתב.

עוד אמר כרמי במכתבו, כי "אם תמשיך במדיניות ובפעולות שהינך נוקט, לא תזכה בתמיכתנו... כל זמן שאתה ממשיך לפעול בדרך דורסנית ופוגע ביכולת שלנו להפגין ולמחות, ואינך מתייצב לצידנו – אנחנו נתנער ממך".

לפנייה זו היו הדים בתוך שורות מפלגת העבודה, ופעילים מהמשמרת הצעירה אף החלו בהחתמה על עצומה הקוראת ליו"ר המפלגה, **שלי יחימוביץ'**, להתנער "מפעולותיו של חולדאי נגד המחאה ופעיליה, הבאות לידי ביטוי הן בהצהרות פוגעניות והן בפעולות כוחניות ואגרסיביות".

יצוין כי יחימוביץ' היא בעלת-בריתו של חולדאי, ובבחירות המקומיות התייצבה פומבית מאחוריו, תוך שהיא מסיתה באופן מקארתיסטי נגד דב חנין, מועמד "עיר לכולנו".

בעצומה נכתב: "אנו – פעילים חברתיים, פעילי המשמרת הצעירה ופעילי המחאה – קוראים לחברי מפלגת העבודה בראשות שלי יחימוביץ', להסיר את התמיכה מרון חולדאי, ולפעול כאופוזיציה למדיניותו".

"העבודה לא תוכל להמשיך להציג עצמה כסוציאל-דמוקרטית כאשר בשר מבשרה, ראש העיר מטעמה, מתנער מהאג'נדה הזו באופן עקבי ובצורה אגרסיבית וכוחנית".

חד"ש בחיפה: צדק חברתי לקהילה הגאה

"מצעד הגאווה בחיפה עמד השנה בסימן המאבק להניע את מועצת העיר ואת העומד בראשה, להפסיק את ההתעלמות מצרכי הקהילה הגאה, ובמיוחד – מצרכי הנוער הגאה", אמרה חברת מועצת העיר **עדנה זריצקי-טולידאנו** (חד"ש), בנאום שנשאה בעצרת, בתום מצעד הגאווה בעיר.

מצעד הגאווה בו השתתפו כ-750 איש, היה גדול מקודמיו, ולראשונה צעד בשכונת הדר. המצעד אורגן בידי קואליציית ארגונים, וביניהם – פורום אדום-ורוד של חד"ש.

זריצקי-טולידאנו, יו"ר ועדת הרווחה העירונית, הייתה חברת מועצת העיר היחידה שנאמה בעצרת, וכן – היא חברת מועצת העיר היחידה שהשתתפה בכל ששת מצעדי הגאווה בעיר. במסגרת תפקידה, סייעה לארגוני הקהילה הגאה בעיר לזכות בתקציבי תמיכה עירוניים.

"אנחנו בסיעת חד"ש, הנמצאת באופוזיציה, מנהלים מאבק מתמיד בהעדפות התקציביות של העירייה", אמרה.

הטרגדיה היוונית הולידה גם דרמה:

השמאל התחזק, הימין הקים ממשלה

בעקבות הבחירות החוזרות שהתקיימו ביוון ב-17 ביוני, הצליח יו"ר מפלגת "הדמוקרטיה החדשה" השמרנית, **אנטוניס סמאראס**, להרכיב קואליציה, הנשענת על אותן סיעות שאינן מתנגדות להמשך המדיניות הניאו-ליברלית.

מפלגתו של סמאראס זכתה ב-29.7% מהקולות, ומיד אחריה – קואליציית השמאל הרדיקלי "סיריזה", שזכתה באופן חסר תקדים ב-27%. מפלגת "פאסוק" הסוציאל-דמוקרטית זכתה ב-12 אחוזי תמיכה בלבד.

לפי התוצאות, לגוש התומך ב-"תוכנית החילוץ", שהכתיבו המוסדות הפיננסיים של האיחוד האירופי, יש רוב של 162 מתוך 300 מושבי הפרלמנט. איך בדיוק משיגים רוב, כאשר המפלגה השלטת זכתה בפחות משליש מקולות הבוחרים? ביוון ה"דמוקרטית" התשובה היא פשוטה: לאחר הבחירות, המפלגה שזכתה במירב הקולות מקבלת "בונוס" של 50 מושבים בפרלמנט...

שיטה זו, שהומצאה כדי להבטיח את שליטתן של שתי המפלגות הבורגניות הגדולות – השמרנית והסוציאל-דמוקרטית – עשויה הייתה, באופן אירוני, להכשיל את המפלגות הבורגניות עצמן: אילו סיריזה הייתה זוכה לעוד 3% מקולות הבוחרים, היא הייתה הופכת מפלגת השלטון!

יצוין, כי המפלגה הקומוניסטית היוונית זכתה ב-4.5% מקולות הבוחרים, לעומת 8.5% בבחירות שנערכו במהלך חודש מאי. מפלגת "השמאל הדמוקרטי", שהתפלגה מסיריזה לפני כשנתיים, זכתה ב-6% מהקולות, והצטרפה יחד עם הסוציאל-דמוקרטים לממשלה בראשות השמרנים.

מתוצאות הבחירות עולה, כי שתי מפלגות השמאל העקביות, סיריזה והקומוניסטים, המתנגדות לתכניות הצנע הניאו-ליברליות, זכו יחד בכשליש מהקולות. זאת, לעומת כ-25% שנרשמו בבחירות הקודמות, שנערכו בחודש מאי.

מנהיג השמאל הרדיקלי, **אלכסיס ציפראס**, אשר מתנגד נחרצות להמשך צעדי הצנע העמוקים, הבהיר כי אינו תומך בהצעתו של סמאראס להקמת "ממשלת הצלה לאומית". ציפראס הבטיח להמשיך במאבק נגד תכנית החילוץ. "אנחנו נעבוד עם שותפינו האירופיים בשמאל, ונוסיף להיאבק ביוון לשינוי המדיניות הכלכלית מן היסוד", אמר.

הם היו שם ונכשלו

האם הממשלה תשרוד? לדברי אחת מחברות הפרלמנט של השמאל הרדיקלי, **זואי קונסטנטופולו**, הממשלה לא תאריך ימים. בשיחה עם היומון הקומוניסטי הצרפתי "הומניטה", היא אמרה, כי "חלק לא מבוטל של אזרחי יוון הגיעו למסקנה, שלא ניתן לסמוך על שתי המפלגות שניהלו את ענייני המדינה ב-38 השנים האחרונות".

לדבריה, "למפלגות אלה אין כל מדיניות העשויה להוציא את יוון מהמשבר. לעומת זאת, חלק הולך וגדל של האוכלוסייה רואה בסיריזה את הכוח הפוליטי הנותן ביטוי נאמן לדרישותיו, לתקוותיו ולא פחות חשוב: לזכויותיו. נקלענו למצב בו לרבים אין כבר מה להפסיד. רבים איבדו את עבודתם, את קצבאותיהם, ואת הזכויות שהושגו במשך שנות מאבק רבות. רבים רוצים לשמור על רמת חיים הוגנת והם לא מצליחים בכך".

"אין בממשלה החדשה כל סימן לאופטימיות. המרכיבים המרכזיים בממשלה החדשה כבר היו שם – ונכשלו. שר האוצר החדש כיהן במשך שנים כיו"ר איגוד הבנקים. הקואליציה החדשה אינה מסוגלת לתת מענה, ולו מענה חלקי, לדרישות העם היווני. לדעתי, ימיה של הממשלה החדשה ספורים".

המפלגה הקומוניסטית היוונית, אשר סיכמה את מערכת הבחירות, הצביעה על מדיניות הסחטנות של האיחוד האירופי, אשר כלכלניו טענו שוב ושוב, במטרה לייצר פחד בקרב הבוחרים, כי "יציאה מהיורו תוביל לאסון כלכלי וחברתי". לדעתם של הקומוניסטים היוונים, זו אחת הסיבות להיחלשותם בבחירות האחרונות.

א.ד.

מסיפור ההצלחה של השמאל היווני נוכל גם אנחנו להפיק לקחים

תוצאות הבחירות ביוון מלמדות, כי היוונים לא נרתעו ממסע ההפחדה הבינלאומי, וחיזקו את השמאל בבחירות על חשבון מפלגות הממסד: הלא-סוציאל-לא-דמוקרטים, למשל, ירדו בתוך חודשיים מ-44% ל- 12% מהקולות.

קואליציית השמאל הרדיקלי, שאחדים ממרכיביה מגדירים עצמם כקומוניסטים, היא סיפור הצלחה: עלייה, בתוך חודשיים, מ-4.6% מהקולות ועד ל-27%. פי שש!

סוד ההצלחה טמון, לדעתי, בשלושה גורמים:

1. אחדות - קיימים הבדלים אמיתיים בין יוצאי המסורות הקומוניסטיות, הסוציאליסטיות והשמאלניות. אבל לא חייבים לשמור על "המסורת המשותפת הגרועה" של ניגוחים פנימיים ושל וכחנות המפצלת כל שערה. גם על בסיס השוני אפשר ליצור אחדות, שתמצה את המשותף הרב שיש בינינו.

2. רדיקליות - ביקורת הסטאליניזם לא צריכה להוביל לאובדן הרדיקליות אלא להיפך - לחידוד והעמקת הביקורת על השיטה הקפיטליסטית. אנטי-סטאליניזם לא צריך לגרום ליצירת עוד עותק של פוליטיקה לא-סוציאל-לא-דמוקרטית דהויה וכושלת.

3. עממיות - כי שמאל לא יכול לחיות "מחוץ לעם" או "מעל העם". שמאל חייב לדעת לא רק לחשוב נכון, אלא גם להקשיב ולדבר נכון, לתרגם את הערכים הנכונים לתשובות משכנעות עבור שאלות המטרידות את האנשים.

ח"כ דב חנין

בנות

מאת לילך ובר

את לינה דנהאם, יוצרת סדרת הטלוויזיה "בנות" השוו לוודי אלן ול"סקס והעיר הגדולה", אבל הדמויות שלה מתעסקות בלהחזיר את הסקסיות לפמיניזם ובלגמור את החודש

"תמיד חשבתי שהתחושה הכי עצובה בחיים היא כשאת רוקדת בצורה ממש שמחה ואז מקבלת מכה בראש ממשהו. זה עצוב ומביך ואני מרגישה שכל החיים של האנה הם כמו לרקוד ולקבל מכה בראש ממשהו". זה כמובן לא ציטוט של מפגינה משדרות רוטשילד, אלא של **לינה דנהאם**, בת ה-25, יוצרת הסדרה "בנות".

דנהאם מגלמת בסדרה את בת דמותה האנה. המכה הראשונה שהאנה סופגת, כבר בסצנה הפותחת את הסדרה, היא שההורים שלה מודיעים לה שהם מפסיקים לתמוך בה כלכלית, וזאת אחרי שנתיים בהן היא גרה בעיר ניו-יורק בתום לימודיה האקדמיים.

מסטולה ממורפיום, האנה מגיעה לחדר המלון בו הוריה מתאכסנים, אוחזת בדפי הרומאן אותו היא כותבת כסיבה לתמוך בה לעוד שנתיים. האנה אומרת להם שיכול להיות שהיא הקול של הדור שלה, או לכל הפחות קול של איזשהו דור, לפני שהיא מתעלפת בצורה די מביכה. אמירה שמייצגת היטב את הניסיון שמובא בסדרה.

ההורים מסרבים, הבוס בהוצאת הספרים בה היא מתמחה לא מעוניין לשלם לה, ולאורך העונה האנה מחפשת דרכים לפרנס עצמה. בדרך החתחתים שהיא עוברת, היא נאלצת להתמודד עם בדיחות שלא מתפרשות נכון במונחי פוליטיקלי קורקט, ועם הטרדות מיניות אותן היא מסרבת לקבל כגזירת גורל, בניגוד לקולגות שלה.

בעולם בו המדיום הוא המסר, דנהאם מצוטטת בראיון כאומרת: בעוד אבא שלה לא מבין למה צריך לעדכן בטוויטר על כל חטיף שאוכלים, היא לא מבינה למה לאכול חטיף, אם לא מעדכנים על זה. כשאת מחזרת, את יודעת שהודעה בפייסבוק זו צורת התקשורת הכי נחותה, ואחר-כך ג'י-טוק, הודעת טקסט, אימייל ושיחת טלפון, בסדר עולה.

בכך היא דומה לצעירים רבים השואפים להתפרנס ממקצועות חופשיים, אך מגלים שוק עבודה רווי ולא מתגמל. יחד עם זאת, כל ציוץ שלהם מעורר עניין ותגובות מהעולם. האפשרות לבטא את עצמך לא מוגבלת לקריירה. מערכות יחסים מקוונות וממשיות הופכות לקטגוריות זהות משמעותיות יותר.

הביקורת על הסדרה התייחסה לכך שלבנות בסדרה אין שאיפות. כלומר, הן רוצות דברים, אבל אחרת. ביום בו ג'סה אמורה לעבור הפלה, היא מצהירה שהיא רוצה ילדים, אבל לא מפנטזת על משפחה, כי אם על לעשות ילדים לכמה גברים מכל מיני גזעים.

הבנות לא ממש נהנות מסקס, שמהווה הרבה פעמים מטפורה לקשר, אולם הן בהחלט עסוקות בחיי המין שלהן, שיש להם מימד קומי ואינטרוספקציה תוך כדי מעשה. הסקס שנראה על המסך הוא ריאליסטי, ולא בוחל בעירום שלא חופף את תו התקן ההוליוודי.

בגדים מחנויות יד שנייה, דירות שותפים עמוסות ומבולגנות, שיחות בלתי נגמרות, סכסוכים והרבה אינטימיות של בנות שנכנסות יחד גם לשירותים כדי לדבר.

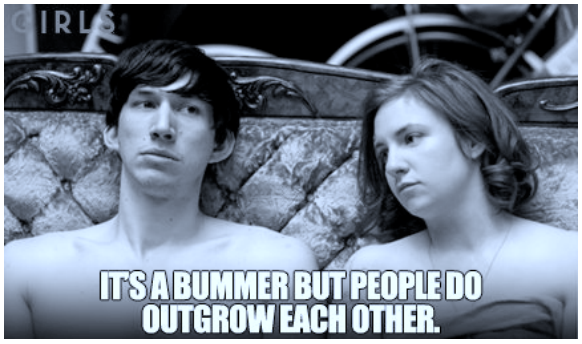

מה תופס בסדרה הזאת? אולי הנימה האוטוביוגרפית, מתוסרטת היטב. דנהאם מעדכנת באינסטגרם מה השחקנית שמגלמת את ג'סה אומרת לה. חלק מאנסמבל השחקנים מופיע גם בסרטה "Tiny Furniture", בו אחותה מגלמת את אחותה ואמה - את אמה.

אי-הנחת של חיי היומיום עוברת טרנספורמציה לאמירה רחבה יותר על רוח התקופה.

עיר עולם

בשבוע שעבר יצא גיליון מודפס שני של המגזין המקוון "ערב רב", שעוסק בעיר תל-אביב – העיר היחידה שנקראה על שם ספר. בהקדמה, מצטטים העורכים **יונתן אמיר ורונן אידלמן** את הגדרת 'עיר-עולם' מאתר עיריית תל-אביב-יפו: "עיר מרכזית בתחומי הכלכלה, התרבות והחברה; עיר מובילה ובעלת חשיבות בין-לאומית; עיר המשמשת 'עוגן' לאומי, המקשר אותה ואת מדינתה למשק הגלובלי בפעילות פיננסית, תרבותית, אקדמית-חינוכית, פוליטית, תקשורתית, טכנולוגית, יצירתית ומסחרית".

בהקדמה מתוארת ת"א כעיר "הרואה את עצמה כ'מרכז תרבות בינלאומי'. מכאן עולה השאלה, האם משמעותו של המושג 'עיר עולם', בהקשר זה, מסתכמת רק בייבוא של תופעות מרכזיות מתרבות המערב? או שאולי ביכולתה של העיר לתפקד גם כבית לאמנויות ולתרבויות של בני ובנות קבוצות ולאומים שונות, החיים בה ובשכנות לה?".

"מהם מקורות ההשראה של תל-אביב? האם היא מזכירה יותר את ניו-יורק או את אודסה? האם היא כתריאלבקה או עיר ללא הפסקה? ומדוע זקוקה עיר עולם לחיזוקים מצד ערים אחרות?", נכתב בהקדמה.

המגזין מחולק חינם בבתי קפה ובגלריות בתל-אביב ובירושלים. לקריאה: www.erev-rav.com

עופר עיני הדיח את ועד הרכבת

בצעד אנטי-דמוקרטי קיצוני, הודיע (27.6) האגף לאיגוד מקצועי של ההסתדרות על הדחתה של **גילה אדרעי** מראשות ועד עובדי רכבת ישראל. מאחורי צעד זה עומד יו"ר ההסתדרות **עופר עיני** – חבר מפלגת העבודה ובעל בריתה של יו"ר מפלגת העבודה **שלי יחימוביץ'** – שהחליט 'להעניש' את אדרעי על שהתעקשה להוביל את המאבק נגד הפרטת הרכבת, ולהדוף את הלחץ של הממשלה.

יחד עם אדרעי הודחו שלושה חברי ועד נוספים, ולמחרת פיזרה ההסתדרות את כל מועצת העובדים הארצית של הרכבת, והודיעה כי יתקיימו בחירות חדשות.

פיזור כל חברי המועצה מהווה צעד נוסף של עיני בשירות ממשלת ההון. בין ראשוני המברכים על פיזור נציגות העובדים היה שר התחבורה **ישראל כץ** (הליכוד), שהביע תקווה כי הדבר יסייע לקדם את תכניות ההפרטה.

יו"ר הוועד אדרעי כתבה במכתב לעובדי הרכבת (28.6) כי בשבועות האחרונים הפרה ההנהלה את הסכם ההבנות שנחתם, ופעלה בצורה חד-צדדית ללא תיאום עם הוועד: עובדים מועסקים בחוזים אישיים, מוקמות חברות-בנות, נעשה מיקור חוץ של תחזוקת הקרונות, ועוד.

לדבריה, הנהגת ההסתדרות עמדה מן הצד, ולא גיבתה את ועד העובדים: "לאור חילוקי הדעות שהתגלו בינינו ובין יו"ר האגף לאיגוד מקצועי, בדבר ההקפדה על עיקרון ההדדיות בקיום ההסכם ובשמירה על אינטרס העובדים במו"מ, הוחלט על ידי יו"ר האגף לאיגוד מקצועי להשעות מספר חברי ועד, וזאת פשוט כי היו שם להביע עמדתם".

ביום א' (1.7) דנה ועדת המשמעת של האגף לאיגוד מקצועי בהסתדרות בפיזור הוועד. מחוץ למטה ההסתדרות נערכה משמרת מחאה של עשרות פעילים, ביניהם חברי מועצת העיר ת"א-יפו, **שרון לוזון** (עיר לכולנו) **ותמי זנדברג** (מרצ), ושני חברי הנהגת ההסתדרות לשעבר, **אפרים דוידי** (חד"ש) **ויפעת סולל** (מרצ).

המפגינים קראו "עיני הביתה", וגינו את יו"ר ההסתדרות על הצעדים לפיזור ארגון עובדים נבחר כדי לרצות את בעלי ההון וממשלתם.

מורות תכנית היל"ה הפגינו בת"א

מורות ומורים מתכנית היל"ה, המאורגנים במסגרת ארגון "כוח לעובדים", הפגינו בתל-אביב (27.6), בסמוך לאחד ממרכזי הלימוד של התכנית, במחאה על פיטוריהם בידי חברות הקבלן המפעילות את התכנית.

"גם אחרי למעלה מעשר שנים כמורה בתוכנית, לא יהיה לי מושג עד חודש אוגוסט האם תהיה לי עבודה ומי יעסיק אותי", אמרה **מיקי פישר**, מורה למתמטיקה מתל אביב, ממקימות ועד המורים.

המורים מוחים על כך שבמכרז החדש, לא כלולה החובה להמשיך את העסקתם של המורים העובדים כיום. המורים צעדו והניפו את מכתבי הפיטורים שלהם, ונשאו כרזות בהן נכתב: "מורות היל"ה לא יהיו סחורה" ו-"אין שקט תעשייתי ללא ביטחון תעסוקתי".

אלפים בהפגנות המחאה החברתית

כעשרת אלפים מפגינים גדשו את רחובות תל-אביב (30.6), בצעדה שהחלה בכיכר הבימה והסתיימה ברחבת מוזיאון ת"א. ההפגנה אורגנה בידי "הפורום למען צדק חברתי", המורכב, בין היתר, מתנועת דרור ישראל, מהתאחדות הסטודנטים ומתנועות הנוער הכחולות.

לקראת ההפגנה נשמעו קולות ביקורתיים כלפי הפורום, על כך שסירב לקשור את המאבק החברתי עם המאבק להגנת המרחב הדמוקרטי. "לא מספיק לומר שהמאבק הוא על רווחה, דיור, בריאות ותעסוקה. במיוחד, לאור המעצרים האלימים של פעילים. חשוב להדגיש שהמאבק הוא גם על זכותנו להשמיע עמדה נגד הממשלה", אמר אחד הפעילים.

במהלך הצעדה, כאלף מפגינים אשר התנגדו לקו של מארגני העצרת, התפצלו מיתר ההפגנה, בצעד שלא תואם מראש עם המשטרה או עם המארגנים, והחלו לצעוד לכיוון קריית הממשלה. המשטרה נמנעה מלהתערב.

בירושלים הפגינו 500 איש, שיצאו מכיכר ציון וצעדו לאורך תוואי הרכבת הקלה ברחוב יפו, תוך שהם חוסמים את הקרונות. המפגינים קראו "כל העם אופוזיציה" ו-"הון, שלטון, עולם תחתון". המשטרה פינתה נתיב לרכבות באמצעות אופנועים, אך לא עיכבה איש מהמפגינים.

בחיפה הפגינו כ-350 איש, יהודים וערבים, שצעדו במרכז הכרמל, מהסינמטק ועד לגן האם. בהפגנה בלטו דגלים אדומים רבים ושלטים של חד"ש.

סיעת חד"ש בהסתדרות

כנס פעילים של הבית החברתי

לדיון בתוצאות הבחירות להסתדרות

יתקיים ביום חמישי, 5 ביולי, בשעה 18:30

באולם עינב, אבן גבירול 71, ת"א

לפרטים: info@hadash.org.il

הגדה השמאלית

תל-אביב, אחד העם 70, קומה ג'

מועדון הסרט החברתי

אלימות משטרה נגד המחאה החברתית לא התחילה עכשיו. האלימות נגד עובדי "חיפה כימיקלים דרום" תועדה בסרט

"שביתה"

שיוקרן ביום א', 15 ביולי, בשעה 20:30. בתום ההקרנה – שיחה עם הבמאי **אמיר טאוזינגר**. הכניסה חופשית.

ת"ד 26205, ת"א 61261, טל' 03-6293944, פקס 03-6297263, info@maki.org.il
אתר מק"י : www.maki.org.il , אתר חד"ש : www.hadash.org.il